

Tema: **Vi vet att hela skapelsen gemensamt fortfarande suckar och vändas**, Rom 8:22.

Vad är det mest använda nyordet i dag? Kanske *klimatångest*. Eller kanske *flygskam*. Många andra slag av ångest hör ihop med de här. Det är just sådant som ämnet för den här timmen anknyter till. Vi har ju skapelsen som övergripande tema, och därmed måste vi också fråga vad Bibeln förelägger oss när det gäller ansvaret för vår jord och dess framtid.

Låt oss börja med att gå till det sammanhang där vårt tema står, Rom 8. I vers 18 visar Paulus på vårt hopp om den himmelska härligheten, som ska vara en grund för allt vi gör. Jag läser hela sammanhanget kring vår temavers (v 18–25).

Jag menar att den här tidens lidanden inte kan jämföras med den härlighet som ska uppenbaras och bli vår. Själva skapelsen väntar och längtar efter att Guds barn ska uppenbaras. Skapelsen har ju blivit lagd under förgängelsen, inte av egen vilja utan genom honom som lade den därunder. Ändå finns det hopp om att även skapelsen ska befrias från sitt slaveri under förgängelsen och nå fram till Guds barns härliga frihet.

Vi vet att hela skapelsen gemensamt fortfarande suckar och vändas. Och inte bara den, utan också vi som har fått Anden som förstlingsfrukt suckar inom oss och väntar på barnskapet, vår kropps förlossning. I hoppet är vi frälsta. Men ett hopp som man ser uppfyllt är inte längre något hopp. Vem hoppas på det han redan ser? Men om vi hoppas på det vi inte ser, så väntar vi uthålligt.

Det här avsnittet uppenbarar för oss grundproblemet i vår tid: Man har tappat bort himlen, Guds härliga frihet. Det är evighetsperspektivet som ska ge oss modellen för hur vi ska leva och handla här i världen. Själva skapelsen väntar och längtar efter befrielsen. Har vi inte det perspektivet utan bara det inomvärldsliga, då hotar ångesten.

För att få det här perspektivet behöver vi också tänka på Jesu ord om vad som ska ske i den yttersta tiden, Luk 21:25–28:

Tecken ska visa sig i solen och månen och stjärnorna, och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas. Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig.

Ångest och rådlöshet inför havets och vågornas dån. Kan vi hitta en mera exakt beskrivning av vår tid?

Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen. Ja, det är inte bara andan man tappar, man tycks också tappa besinning och sans. Visst är det allvarligt med det som vi kan iaktta på vår jord idag, men klimatångesten leder ibland till de mest konstiga saker. När man hittat ett område där man menar att orsakerna finns till den globala temperaturhöjningen så hittar man på sätt att minska dessa orsaker. Sedan visar det sig att det man infört som motmedel också har lika skadliga verkningar.

Jag ska dela upp det här föredraget i två delar som beskriver varför denna ångest ansätter oss och sedan avsluta med en tredje del med hoppet i centrum:

1. Lagd under förgängelsen – bakgrunden till skapelsens vända
2. Förgänglighetens verktyg – den moderna gnosticismen
3. Skapelsens befrielse – jordens undergång och den nya skapelsen

1. Lagd under förgängelsen

Syndafallet

Vem lade skapelsen under förgängelsen? Är det människan? Är det Gud?

Paulus skriver att det inte skedde av egen vilja. Det är inget i skapelsen som hade en sådan makt. Människan hör till skapelsen. Alltså är "han" Gud själv. Men det var inte så Gud ville ha det från början. För när Gud skapade världen var allt gott. Så ville Gud ha det. Han

gjorde en värld som människan skulle kunna njuta av. Men människan ställde till det både för sig själv och för hela skapelsen.

Låt oss gå till berättelsen om syndafallet, 1 Mos 3:17ff.

Till Adam sade han: "Du lyssnade på din hustru och åt av trädet som jag befallde dig att inte äta av. Därför ska marken vara förbannad för din skull. Med möda ska du livnära dig av den så länge du lever. Törne och tistel ska den bära åt dig, och du ska äta av markens örter. I ditt anletes svett ska du äta ditt bröd tills du vänder åter till jorden, för av den är du tagen. Jord är du, och jord ska du åter bli."

Här nämns förbannelsen över jorden första gången: *Därför ska marken vara förbannad för din skull.* Och det är människan som bär skulden.

Här är grundorsaken till att det gått snett. Alla relationer blev fördärvade på grund av de första människornas synd. Vi kan börja redan i verserna före de här orden och se på allt det som urartat och gått emot Guds goda vilja.

- (1) *Relationen till Gud förstördes.* Det som var en god relation, förtrolig, tillitsfull, lydig, blev en skam och en flykt från Gud. Blygsel över nakenheten är den första följden som nämns av syndafallet. Men Adam skyllde ifrån sig, i sista hand på Gud: *Kvinnan som du satte vid min sida, hon gav mig av trädet och jag åt.* När relationen till Gud bröts inträdde en andlig skilsmässa, andlig död, som åskådliggörs av att Adam gömde sig för Gud.
- (2) *Den inbördes relationen* makarna emellan förstördes. Mannen och kvinnan skapades till en intim och tillitsfull relation med varandra, en inbördes hjälp. Där fanns ingen blygsel. Men mannen tog inte på sig skulden för syndafallet utan skyllde på kvinnan. Det uppstod för första gången irritation och motsättningar och de skämdes för varandra. Det här präglar sedan allt mänskligt umgänge.
- (3) *Relationen till skapelsen* förstördes. Marken blev förbannad. Hit hör arbetets möda i anletets svett, plågsamma inslag

som stör arbetet, vilka beskrivs med törne och tistel. Det här är det vi koncentrerar oss på i det här föredraget. Men vi måste hålla i minnet att grundorsaken till att skapelsen våndas är att relationen till Gud förstördes. Gud lade på ett straff. Han lade allt under förgängelsen.

Av det här följer köttets gärningar, som vi kan läsa i en lista i Gal 5:19–21:

Köttets gärningar är uppenbara: sexuell omoral, orenhet, orgier, avgudadyrkan, okultism, fientlighet, gräl, avund, vredesutbrott, själviskhet, splittringar, irrläror, illvilja, fylleri, vilda fester och annat sådant.

Följden av allt det här är förlusten av Guds rike, 1 Kor 6:9–10:

Varken sexuellt omoraliska eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller som låter sig utnyttjas för sådant, varken tjuvar eller giriga, varken drinkare, förtalare eller utsugare ska ärvta Guds rike.

Och det öde som hela jorden är förelagd är att brännas upp, att helt förstöras.

Vad har då människan för möjlighet att motverka det straff som Gud lade på hela skapelsen? Borde vi då inte bara acceptera den nedgång som är på gång, och inte motarbeta klimatförändringar och sådant?

Ansvar för skapelsen

Då får vi tänka på att Gud satte människan i lustgården i ett bestämt syfte (1 Mos 2:15):

Herren Gud tog mannen och satte honom i Edens lustgård för att odla och bevara den.

Mannen skulle odla och bevara marken. Gud gjorde människan till sin förvaltare. Till det här fanns ingen hjälp bland de skapade djuren. Gud måste göra en särskild hjälp: kvinnan. Nu skulle de båda tillsammans verkställa uppdraget att förvalta Guds skapelse. Eftersom allt som Gud skapade var gott så var också arbetet som jordbrukare alltigenom positivt. Ändå ska vi observera att mannen skulle arbeta. Han hade inte fått något löfte att Gud alltid skulle försörja honom på ett extraordinärt sätt. Det ordinarie sättet var att mannen skulle ar-

beta för sin mat. Men före syndafallet var arbetet en glädje, och hela naturen samverkade på ett fullkomligt sätt med människan.

Men det här uppdraget förändrades efter syndafallet. Då kom ogräset, och i sinom tid kom giftbesprutningen. Då började miljöförstörelsen. Då började rovdriften på jordens naturresurser. Kampen för tillvaron gjorde att man roffade åt sig det man kunde.

Tog Gud bort ansvaret att vårda skapelsen från människorna genom syndafallet? Det finns ingen antydning till det. Ansvar och vård är något som hör samman med de tio buden som preciserades i lagen som Gud gav Mose. Paulus lägger skapelseordningen i familj och samhälle som en gällande gudagiven ordning bland annat i Efesierbrevet. Även om förhållandena ändrades med syndafallet finns det grundläggande ansvaret kvar.

Men vi ska lägga märke till att det inte hör till syndafallets följd att människan får äga och sköta boskap. Boskapsdjuren skapades redan på den sjätte dagen. Redan i den goda skapelsen gjorde Gud alltså boskapsdjur för att tjäna människan. Därför kan man inte betrakta det som något ont att vissa djur är bundna och underställda människan.

”Den enes bröd den andres död”

Det finns en detalj som måste noteras: före syndaflo den fick människan äta det som kom från växtriket, men inte djur (1 Mos 1:29–30):

Och Gud sade: ”Se, jag ger er alla fröbarande örter på hela jorden och alla träd med frukt som har frö. Det ska ni ha till föda. Och åt jordens alla djur, åt himlens alla fåglar och allt som krälar på jorden, allt som har liv, ger jag alla gröna örter till föda.”

Det fanns ingen död före syndafallet. Inget rovdjur hade tillstånd att döda något annat djur för att äta (1 Mos 1:30): *åt jordens alla djur ger jag alla gröna örter till föda.* Först efter syndafallet dödades djur av Gud själv och han gjorde kläder av skinn åt människorna som hade insett att de var nakna. Och först efter syndaflo den gav Gud tillstånd åt människan att äta kött från djur (1 Mos 9:3):

Allt som rör sig och lever ska ni ha till föda. Så som jag har gett er de gröna örterna ger jag er nu allt detta.

Om man följer med de fina TV-program om djurens värld som finns nuförtiden kan man inte undgå att märka hur stort lidande och rentav sorg som finns i världen. Det finns inget förbarmande bland djuren som söker föda. Det sker ren och skär tortyr när djur skaffar sig föda. Den som har en katt har kanske sett hur katten leker med musen som den har fångat och närmast roar sig på musens bekostnad innan den äter upp den.

Världen är grym. De små fåglarna som ängsligt vaktar sina bon med värnlösa små ungar drabbas plötsligt av stor sorg när en sparvhök hittar boet och för bort de små livet. Höken och dess ungar ska också leva, och regeln att djuren endast skulle få äta från växtriket gäller inte mera. Nej, syndafallet förde in ett namnlöst lidande i skapelsen. Sparvhöken skaffar mat åt sig själv och sina egna ungar och har inget hjärta för det lidande som den förorsakar småfåglarna då den rövar bort och äter deras ungar.

Det här kallar vi *kampen för tillvaron*. Men den har inte funnits från början, utan den kom i syndafallet.

Människans unika ställning

Djurrättsaktivisterna kritiserar pälsfarmarna för att de håller djur i burar och nötdjurfarmarna för att de tvingar korna att vara inomhus. De har en grundsyn som driver dem: människan är bara ett djur. Människan har ingen överordnad rätt att härska över djuren, menar de. Den ursprungliga skapelseordningen som Gud skapade ska på allt sätt motarbetas: också mellan människan och djuren ska det finnas jämlikhet.

Men människan är väsensskild från djuren. Det var ju så att Gud själv dödade djur för att de första människorna skulle få kläder. Så här lär Bibeln om människans skapelse (1 Mos 1:27–28):

Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Och

*Gud välsignade dem och sade till dem:
"Var fruktsamma och föröka er, uppfyll jorden och lägg den under er. Råd över havets fiskar, himlens fåglar och alla djur som rör sig på jorden."*

Människan fick alltså rätt att lägga jorden under sig och råda över djuren. Det vill man inte erkänna, utan i stället talar man om djurens rätt. Djurens rätt övergår i många fall människans rätt. I förhållande till människan höjs djuren som på en piedestal, medan djurhållarna får det allt trängre med alla djurskyddsvillkor.

2. Förgänglighetens verktyg – den moderna gnosticismen

Vi ska närmare gå in på några av de verktyg som djävulen har så stor framgång med idag när det gäller att skapa oordning i våra familjer och samhällen.

Gnåsis (γνῶσις) = "kunskap"

Redan i Bibeln uppträder en villfarelse som är en framträdande orsak till dagens villervalla. Det grekiska ordet γνῶσις betyder kunskap, men det avser en kunskap som kommer från människan själv, inte Guds ljus som han uppenbarar i Skriften. Man söker ett inre ljus. Det andliga spelas ut mot det kroppsliga. Sann frihet är att slå sig ut från de kroppsliga bojorna och finna sig själv på ett andligt plan. Idag har den gnostiska världsbilden fått genomslag i genusvetenskaperna som blivit allt viktigare inom utbildning och forskning.

Paulus bemöter gnosticismen i Kolosserbrevet där han bland annat skriver (Kol 2:8–9):

Se till att ingen fångar er med den tomma och förrädiska filosofi som bygger på mänskliga traditioner och världsliga makter och inte på Kristus. I honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt.

Marxismen och jämlikhetsideologin

Redaktionen för Bibel och Bekännelse håller som bäst på med ett temanummer där frågorna om äktenskap och könsproblematik ska

behandlas. Jag ska ta fram ett exempel på hur jämlikhetsideologin påverkar dagens samhälle utifrån en artikelserie (även bok) av dansken *Mikkel Vigilius*. Han berättar om ett experiment från början av 1900-talet då judar som bosatte sig i det dåvarande Palestina grundade könsneutrala kibbutzer i marxistisk anda. Här ville man suddas bort olikheterna mellan män och kvinnor. Det skulle råda full jämlikhet. Man såg det som ett problem att en mor kunde påverka sina barn via hemmet. Därför skulle kvinnorna ut i arbetslivet. Det skulle ge barnen rätt att växa upp i frihet från föräldrarnas påverkan. De skulle bo tillsammans i barnhem, ledda av pedagogiska experter. Pojkar och flickor skulle göra allt tillsammans, också klä sig och bada. Man ville bryta med det patriarkaliska samhället. Kvinnorna skulle klä sig som män. Det traditionella äktenskapet upplöstes. Låter det bekant?

Ni får läsa mera i BoB hur det gick. Experimentet slutade i fullständigt fiasko, och det ledde tillbaka till de gamla patriarkaliska strukturerna och könsrollsmönstren som man hade velat krossa. Könen är inte en produkt av kulturen utan är inbyggd i naturen.

Jämlikhetstanken präglar människornas inbördes relationer. Allt som kan uppfattas som diskriminering måste förkastas och motarbetas. Den gudagivna skapelseordningen är den moderna människans fiende nr 1. Gud som skapare och laggivare är satt ur spel.

Allt det här är fråga om ideologi. Botten finns i evolutionsfilosofin och i dess dogm *kampen för tillvaron*. Den har förstärkts med marxismens ideer om klasskamp och att all ojämlikhet måste raderas ut. Kvinnan ska kämpa för sina rättigheter gentemot mannen som ses som en förtryckare, och barn ska kämpa för sina rättigheter mot de vuxna. Kampen för tillvaron är en bister verklighet. Den hör samman med skapelsens vända över syndens slaveri.

Könsdysfori

Ett modernt ord som i sig innehåller den korrupta skapelsens vända är *könsdysfori*. Ordet dysfori är motsats till *eufori*: en känsla av glädje och lycka. Könsdysfori betyder att man inte

finner sig till rätta i sin egen kropp utan känner att man egentligen skulle vara av det andra könet. Till det hör depression och ångest. Könsdysfori är en psykiatrisk diagnos. Det är synnerligen allvarligt i dagens läge att antalet unga, ofta tonåringar, som upplever könsdysfori växer enormt. De uppmuntras av föreställningen att könet inte är biologiskt bestämt från avlelsen utan att könet är en social konstruktion. Man är inte pojke eller flicka, utan man blir det som man känner för. Det här sker under påverkning av den politiskt korrekta ideologin. Och fast man borde behandla det med terapi så svarar man de osäkra unga att de kan överväga att låta operera om sin kropp och ta hormoner för att ändra sitt kön.

Det finns skrämmande exempel på vilken tragik det här har lett till i en del fall. SVT:s Uppdrag granskning tog upp frågan i våras och lät en finsk kvinna komma till tals, som hade låtit operera sig till man och som nu är helt förstörd eftersom hon nu kommit till att hon vill vara kvinna men inte kan återställa det som gjorts.

Pride

Ingen kan väl undgå att höra det engelska ordet för stolthet: *pride*. Ordet kommer från gayrörelsen, alltså de som arbetar för att de homosexuella ska ha jämlika rättigheter. Man skapade en särskild flagga med sex färger och kallar den regnbågsflaggan. Numera är flaggan en symbol för hela hbtq-rörelsen, en bokstavskombination med h för homosexualitet i spetsen. Bokstavsserien blir allt längre och längre ju fler grupper man hittar som måste få stöd för sina krav på rättigheter.

Drivkraften till den här rörelsen sägs komma från det västliga samhällets grundvärden, som demokrati och mänskliga rättigheter. I själva verket håller man på att rasera de grundvärden som våra samhällen under århundraden byggt upp på kristendomens grund. I stället tycks de kristna grundvärdena bäst bevaras i de östländer som förr behärskades av kommunismen. Alla märkliga parförhållanden och familjekonstellationer och fixering vid det sexuella gör att det blir en fullständig villerval i våra samhällen.

Vår stolthet och berömmelse borde vara att ha lärt känna Gud, att berömma sig av Herren. Men i stället skryter människan med att hon vänt sig bort från sin Skapare och börjat dyrka skapelsen i stället för Skaparen. Människans stolthet leder till att Gud utlämnar människan åt all möjlig perversitet. Rom 1:21, 26:

Trots att de kände till Gud prisade de honom inte som Gud eller tackade honom, utan de förblindades av sina falska föreställningar så att mörkret sänkte sig över deras oförståndiga hjärtan.

Därför utlämnade Gud dem åt förnedrande lidelser.

Domen över skökan

Bibeln har mycket att säga om de här frågorna. Inte minst i Uppenbarelseboken beskrivs vår tids företeelser som vilddjurets och den falske profetens verksamhet i kamp mot Gud. Den falske profeten beskrivs också som en scharlakansröd sköka som sitter på vilddjuret (kap 17–18). Vi känner igen skökan som den falska kyrkan som samverkar med den antikristliga världsmakten. Och från himlen kommer en röst som bjuder (Upp 18:4): *Gå ut från henne, så att ni inte tar del i hennes synder.*

För Guds folk, Kristi kyrka, är det viktigt att vi inser hotet i det här. Skapelsen suckar och vändas över allt det fördärvade, det perversa, som griper om sig i allt snabbare tempo. Det här är verkligen den allra största faran för vår jord och vår mänskliga tillvaro idag.

Tänk hur det skulle se ut om det inte fanns någon kamp för tillvaron, utan att allt skulle vara frid och harmoni! Det kunde redan profeterna i GT drömma om. Eller var det en dröm? Nej, Gud sa till dem att det kommer en dag när det inte längre finns någon kamp för tillvaron, när allt som nu är så perverst och förvridet ska vara en fullständig harmoni. Och så berättade profeterna om det. De kunde inte se var och hur den dagen skulle komma. De såg två saker vid horisonten, långt, långt borta. I och med det går vi över till den tredje och avslutande delen.

3. Skapelsens befrielse

Messias återupprättelse

Profeterna såg att det skulle komma en som skulle återställa friden på jorden, Fridsfursten, telningen av Davids stam, som heter Messias. Han skulle komma med förlåtelse, frid och rättfärdighet till en värld som präglades av ångest och mörker. Han skulle öppna dörrarna till Guds himmel för de ogudaktiga. Där är all ofrid och ångest borta och där det är en ständig jubelfest. Den här sanningen framställde profeterna i bildform. Text så här, Jes 2:3–4:

Undervisning ska gå ut från Sion, HERRENS ord från Jerusalem. Han ska döma mellan hednafolken och skipa rätt för många folk. Då ska de smida sina svärd till plogbillar och sina spjut till vingårdsnivar. Folk ska inte lyfta svärd mot folk och inte mer öva för krig.

Frälsningsbudskapet ska gå ut till alla hedningar och utgår från Jerusalem. Golgata och den tomma graven är utgångspunkten. Det var i Jerusalem som apostlarna på den första pingsten började predika Jesu Kristi uppståndelse. Först predikade de för judarna i Jerusalem, sedan för judarna i förskingringen och samarierna, och slutligen vände de sig till hedningarna.

Det här budskapet gällde inte en yttre fred, som Jesus också klart säger (Matt 10:34):

Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit för att sända fred, utan svärd.

Den yttre freden skulle ännu låta vänta på sig. Den frid som Jesus kom med var syndernas förlåtelse, rättfärdigheten från Gud genom tron, som gav frid med Gud i hjärta och samvete.

Men när profeterna såg den friden flöt den bilden samman med andra bilder som visade det som ligger långt, långt framåt i tiden. De förmedlade sådana utsagor som nästan låter som sagor. Så säger Jes 65:25:

Vargar ska beta med lamm, lejon ska äta halm som oxar, och stoft ska vara ormens föda. Ingenstans på mitt heliga berg ska de göra något ont eller skadligt, säger Herren.

Det här är ju något som kunde vara en beskrivning av det första paradiset! Den tid som rådde innan synden kom var ett verkligt paradiset i den mening som vi brukar använda ordet. Men det paradiset drevs Adam och Eva ut ur.

Gud hade genom Israels historia sänt profeter som uppenbarade att friden en dag skulle komma genom Davids Son, Messias. Jesaja såg ett barn som föddes. Det barnet skulle ha många namn: *Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste.*

Jeremia såg den kommande befrielsen ur exilen i Babel och samtidigt vävde han in profetior som skulle fullbordas först flera hundra år senare. Befrielsen från fångenskapen i Babel blev så en förebild för den befrielse som innebär ett nytt förbund, när lagen skrivs in i människornas hjärtan i stället för på tavlor av sten, när han förlåter folkets missgärningar och inte längre kommer ihåg deras synder.

Hesekiel såg en herde som skulle samla Israels skingrade barn. Herren Gud skulle själv söka upp dem och föra dem till goda betesmarker. Han skulle söka upp de förlorade, han skulle föra tillbaka dem som gått vilse, han skulle förbinda de sårade och han skulle stärka de svaga. Allt det här är utmärkta beskrivningar av Den Gode Herdens verk, det som Jesus tillämpar på sig själv enligt Johannesevangeliets tionde kapitel. Han gav sitt liv för fåren.

Den här friden är fullkomlig i andligt avseende. Det finns inga brister.

Men likväl finns de jordiska ofullkomligheterna kvar i den yttre tillvaron. Skapelsen suckar fortfarande och längtar efter befrielsen.

Inget jordiskt tusenårsrike

När ska vi då få se en värld där lamm går på bete tillsammans med vargar?

Här måste jag först ta upp en villfarelse som präglar mycket av undervisningen om den yttersta tiden i dag. Det är tanken att Jesus ska komma en första gång för att grunda ett tusenårigt fredsrike på jorden. Det finns många varianter av den här läran.

En tanke är att de kristna ska ryckas upp för att möta Jesus när han kommer, och att alla andra ska fortsätta att leva på jorden. De kristna ska regera i det här riket tillsammans med Jesus. Och först efter de tusen åren kommer den yttersta domen, när Gud tillintetgör den nuvarande skapelsen och skapar nya himlar och en ny jord. Jesus talar om en stor vedermöda innan han kommer tillbaka. Enligt vissa kommer den efter de tusen åren, men strax innan de tusen åren är slut, och enligt andra kommer vedermödan innan de tusen åren börjar.

Det finns inte möjlighet nu att gå in på alla de olika läror som florerar och som till många delar motsäger varandra. Och det är klart att det blir ett virrvarr av läror när man inte grundar dem på Bibeln. Bibeln lär att den som är född på nytt och genom tron lever i gemenskap med Jesus redan nu har frid med Gud. Redan nu är tusenårsriket upprättat, även om det inte är upprättat i fullkomlighet.

Det är bara ett ställe i Bibeln som talar om de tusen åren på det här sättet, och det är i några verser i Upp 20. Vi ska komma ihåg att större delen av Uppenbarelseboken är symbolisk. Därför ska vi se talet 1000 symboliskt: det är det fullkomliga talet 10 i tredje potens, Guds heliga tal, alltså den fullständiga tiden som han har mätt ut tills Jesus återvänder.

Under hela denna tid regerar de troende med Jesus i den andliga världen. De är Guds barn och får komma inför honom med full frimodighet. De äger den sanna friden tack vare den rättfärdighet som Jesus klätt dem i. De är ett kungarike av präster.

Ändå ser vi hur skapelsen suckar även om fridens rike är här bland de troende. Det här tusenåriga riket är ännu inte fullkomlighetens rike. Här går inte lamm omkring i lugn och ro tillsammans med vargar.

Det som förorsakar suckandet är det som Johannes uttrycker så här i 1 Joh 5:19:

Vi vet att vi är av Gud och att hela världen är i den ondes våld.

Djävulen krigar mot Gud och hans folk och han har vunnit många. Han har förstört Guds skapade värld så att den, som skulle ge människorna glädje och njutning, så ofta blir till besvär och förorsakar plåga. Det här tas inte

bort genom att Gud förvandlar den här skapelsen till ett tusenårsrike med fred och lycka, utan genom att han helt ska eliminera den gamla skapelsen och upprätta något helt nytt. Den gamla jorden och den gamla himlen ska nötas ut som kläder och Gud ska byta ut dem som en mantel, som det står i Ps 102:27.

Den slutliga befrielsen

Den slutliga befrielsen kommer när Jesus kommer tillbaka. Då uppfylls också den profetia som Jesus uttalade: att Människosonen kommer i ett moln med stor makt och härlighet. Det är den yttersta dagen.

Då kommer det att ske härliga ting för dem som väntar Jesus och känner honom. Men för dem som inte brytt sig om Jesus väntar en ännu värre ångest och skräck, en fördömsedom till en förskräcklig evighet. Vi kan inte utifrån Bibeln veta precis vad som ska ske och i vilken följd. Men vi har fått veta att det kommer att ske väldiga, omvälvande händelser. Petrus skriver så här (2 Pet 3:10–12):

Herrens dag kommer som en tjuv, och då ska himlarna försvinna med våldsamt dån och himlakropparna upplösas av hetta och jorden och dess verk inte mer finnas till. När nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt bör ni då inte leva medan ni ser fram emot Guds dag och påskyndar dess ankomst – den dag som får himlar att upplösas i eld och himlakroppar att smälta av hetta!

På vilket sätt kommer Gud att verkställa sin sista dom över den fördärvade jorden? Kommer han att låta människorna utrota varandra genom kärnvapenkrig? Vi vet att det finns så mycket kärnvapen i världen att de räcker till för att ta kål på allt i ett ögonblick.

Kommer klimatförändringarna att ta kål på låglänta delar av jordytan, så att det blir en massflykt till högre områden? Därmed kan det uppstå väldiga slitningar mellan folken och ett världskrig i en sådan situation är mycket sannolik.

Kommer Gud att ingripa på ett överraskande sätt, så som vi aldrig skulle förvänta oss att han gör? Eftersom Jesus säger att ingen ska

kunna räkna ut dagen när han ska återvända, så talar det för att världens undergång inte sker genom långsamma processer som vi kan beräkna. Herrens dag kommer som en tjuv. Och tjuven anmäler inte sin ankomst i förväg.

Man kan spekulera i sådant, men ett vet vi: denna jord är så korrupt att den ska förintas. Och det kan ske ganska snart, med hänsyn till de tecken som sker och som också Jesus har angett, men det sker överraskande och just den dag när Gud så besluter. Många av de tecken som Jesus talade om ser vi idag. Ett av dem är människornas ångest och rådlöshet inför havets och vågornas då (Luk 21:25).

Ur den stora katastrofen ska det komma något mycket bättre för Jesu vänner. Petrus berättar (2 Pet 3:13):

Men efter hans löfte ser vi fram emot nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor.

Vi vet inte precis hur det ska se ut. Men vi vet att det nya som Gud kommer att skapa ska finnas i en högre tillvaro, som vi bara ser som bilder och som vi kan drömma om.

Visst kan vi glädjas åt skapelsen som innehåller så mycket skönt trots allt ont som förstör den och alla de plågor som synden medför i våra liv. Men det sköna vi ser är ändå ingenting i jämförelse med allt det härliga som Gud har i beredskap åt oss. För här är synden och ofullkomligheten med i allt, men då ska det inte längre finnas någon synd, ingen smärta, inget ont.

Då ska allt ont vara borta för alltid. Där ska inte längre finnas någon dysfori. Inga tårar, ingen skilsmässa från våra nära genom döden, ingen plåga genom hunger, törst och brännande hetta. Men här i dödens och syndens värld suckar vi med sångaren:

*Väck, Jesus, denna tanke i mitt hjärta
var gång mig vägen blir för mödosam!
Den ljuvt skall stilla varje bitter smärta
och locka leendet ur tårar fram.*

Amen.